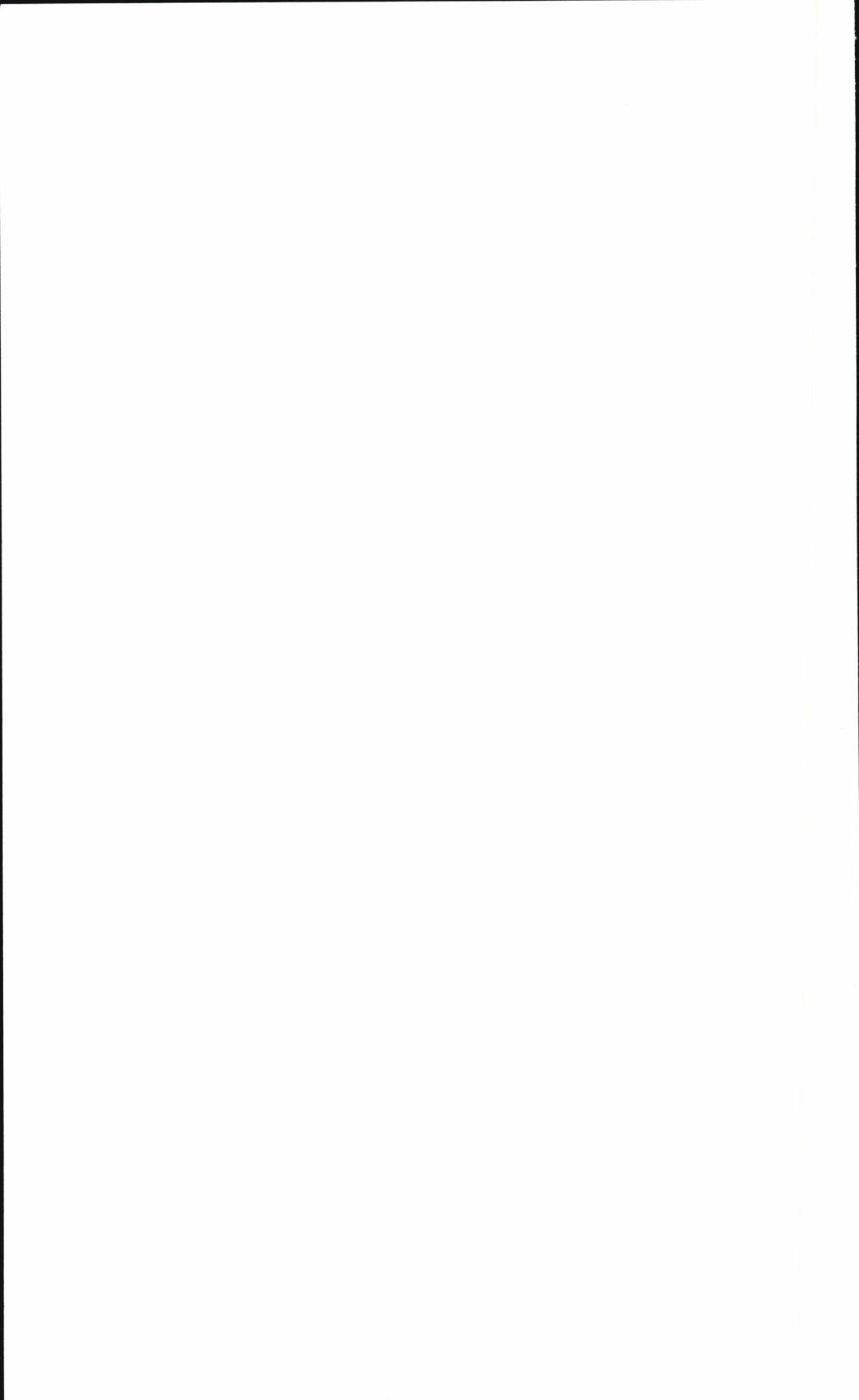

**Op 17 april 2007
overleed in het RVT Vinkenhof
in Houthalen
onze medebroeder**

Victor Aerts
salesiaan-priester van Don Bosco

AERTS Victor

Hij was 84 jaar

Hij werd geboren in HECHTEL op 21 mei 1922.

*Hij deed zijn eerste professie in Groot-Bijgaarden
op 24 september 1941.*

*Hij deed zijn eeuwige professie in Oud-Heverlee
op 28 juni 1947.*

*Hij werd tot priester gewijd in Oud-Heverlee
op 7 mei 1950.*

1940-1941	Groot-Bijgaarden	noviviaat
1941-1943	Farnières (Grand-Halleux)	filosofie
1943-1945	Kortrijk	leraar-assistent
1945-1946	St.-Denijs-Westrem	leraar-assistent
1946-1950	Oud-Heverlee	theologie
1950-1951	Hoboken	leraar
1951-1954	St.-Pieters-Woluwe	student T.I. in Mechelen
1954-1955	Halle	leraar
1955-1956	St.-Denijs-Westrem	leraar
1956-1984	Helchteren	leraar - adjunct- directeur
1984-2007	Helchteren - Houthalen	rector - op rust

Hij overleed in Houthalen op 17 april 2007

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders, goede vrienden van onze medebroeder Vic,

De graankorrel moet in de aarde vallen en sterven opdat er vruchten uit kunnen groeien. We zien het in deze lente – in deze paastijd – elke dag opnieuw gebeuren. Er is het frisse groen van het koren dat uit de grond aan het opschieten is. Omgeploegde akkers en geharkte tuinen liggen in deze zaai-maand klaar om ontelbare zaadjes te ontvangen, die moeten sterven om straks vruchten voor te brengen. Jezus heeft dit beeld met zijn leven, zijn roeping en zending, verbonden. Hij vraagt zijn leerlingen te leven volgens datzelfde beeld. Pas dan zal het vruchtbaar zijn. Daarom brengen wij deze evangeliewoorden hier vandaag bij onze overleden medebroeder en willen we ze lezen als een bron van leven en hoop over de dood heen.

De woorden die we zo-even hoorden zijn geplukt uit de afscheidsrede van Jezus in het evangelie van Johannes (Joh12). De laatste woorden die iemand zegt, willen we wel meerdere keren horen; we herhalen ze, want daarin ligt precies samengebald wie iemand geweest is en waarvoor hij geleefd heeft. Jezus geeft zijn leerlingen nog een boodschap, een opdracht mee: ‘Dit is mijn gebod, dat jullie elkaar liefhebben.’ Wanneer we deze woorden op Zijn leven leggen dan is de liefde die Jezus op het oog heeft, niet alleen maar intimiteit of een vriendschap en tafelgemeenschap met gelijkgezinden. Hij gaat verder en plaatst die liefde in het teken van de wet van de graankorrel. Het is het wonderlijke proces van de graankorrel die durft sterven en loslaten om te leven en leven te geven. Voor die weg koos Jezus. Hij gaf zichzelf voor het leven van anderen. Het kostte hem letterlijk zijn leven. Wij geloven echter dat Hij niet verloren heeft. Dat God Hem heeft

gedragen en nog steeds draagt door de dood heen. Dat is ons verrijzenisgeloof. Daarom zijn wij hier ook samen, om in de dood te belijden dat God ons mensen niet loslaat.

Bij Jezus begon het met een totaal vertrouwen op de Vader. Hij noemde Hem Zijn en onze Vader, de bron, de bestaansgrond, de goede aarde waarin Zijn leven mocht vallen als een levenskiem. Wie God zijn Vader mag en durft noemen, die kiest ook voor zijn mensen. En wie voor zijn mensen kiest, vooral voor de kleinen, raakt God. Zo zijn Gods Liefde en liefde voor de mensen onlosmakelijk met elkaar verweven. Jezus gaf ons de liefde van de Vader en daagt ons uit die liefde aan elkaar door te geven. ‘Dit is mijn gebod,’ zegt Hij. Wie deze liefde beleeft en ervaart kan zeggen zoals in het begin van de eerste lezing: ‘Dat mensen elkander van harte liefhebben en alles, alles voor elkander doen: dat kan toch nooit in ‘t niet vergaan!’ Inderdaad, dergelijke liefde kent geen einde met de dood. Zij leeft voort in de Vader die de Liefde zelve is. Het is moeilijk om dit te verwoorden. Misschien kunnen we het alleen maar even voelen en vermoeden in de nabijheid van goede en dragende mensen. Velen hebben dit mogen ervaren in de aanwezigheid van onze overleden medebroeder. Vanuit die ervaringen kijken we vandaag op zijn leven terug.

Vic werd op 22 mei 1922 in Hechtel in een eenvoudig en vroom landbouwersgezin geboren. Aan de rand van de bossen, heide en duinen moest er hard gewerkt worden opdat de graankorrels dertig, zestig of honderdvoudig vrucht zouden dragen. Thuis leerde hij in elk geval hard werken, trouw in plicht en trouw aan God. Het gezin schonk de Kerk later twee priesters-religieuzen. Eigenlijk groeide Vic zowat op in de tuin van Don Bosco Hechtel. Salesianen en de studenten van Don Bosco waren zijn burens. Het was daarom niet verwonderlijk dat hij op 21 augustus 1940 een brief schreef naar de directeur van Hechtel: *‘Eerwaarde Heer Bestuurder, na vijf*

jaar te hebben doorgebracht in het goede huis in Hechtel en mijn humaniora voltooid te hebben in St.-Denijs-Westrem bevind ik mij voor de beslissing betreffende mijn toekomst. Wat ik de priesters van Don Bosco heb zien doen voor de arme jeugd, waarvan ik ook nog deel uitmaak, dat zou ik heel mijn leven graag willen doen ten voordele van anderen.’ Zo koos Vic voor het noviciaat van de salesianen van Don Bosco. De volgende jaren kon de graankorrel kiemen en opschieten tot een mooie aar. Tijdens de salesiaanse vormingsjaren zou hij deze wens bij de aanvragen tot de religieuze geloften of bij de wijdingen naar het priesterschap telkens herhalen. In het spoor van Don Bosco wilde hij priester worden voor de jongeren en omdat, zo schreef hij: *‘deze weg de meeste geschikte is voor mijn zielezaligheid.’* Op 7 mei 1950 werd hij in Oud-Heverlee tot priester gewijd.

Vic, was iemand die de handen uit de mouwen kon steken. Daarom werd hem gevraagd om de studies voor technisch ingenieur aan te vatten aan het Hoger Instituut De Nayer in Mechelen. Met het diploma op zak zou hij zijn vakkennis en vaardigheden ten dienste stellen van de congregatie en van allen die op hem een beroep deden. Hij was de dienende man en een trekker bij de projecten elektriciteit van onze jonge technische scholen in Halle, St.-Denijs-Westrem en Hoboken.

Vic was soms honkvast. Zo bleef hij diep in zijn hart houden van het bronsgroen eikenhout en hij was daarom blij toen hij in 1956 in Helchteren benoemd werd. In zijn heimat voelde bij zich dichterbij zijn moeder, die al geruime tijd weduwe was, en hij wou wel wat meer in haar nabijheid zijn. Bijna vijftig jaar bleef hij met ons huis hier in Helchteren verbonden. In deze jaren zaaide hij kwistig met zijn talenten en heeft hij de school in volle ontwikkeling helpen opbouwen: letterlijk en figuurlijk. Vandaag plukt en draagt zij er nog de vruchten van. Als leraar en later als studieleider of adjunct-

directeur had hij vooral oog voor de studierichting elektriciteit, maar ook voor een degelijke organisatie van de school. Hij was een strenge leraar en rechtvaardige studieleider die wist wat hij wilde en daarom de leerlingen niet spaarde. Het was in hun voordeel: ze moesten met een getuigschrift of diploma op zak Don Bosco kunnen verlaten. Hij kende ze allemaal en volgde hen. Na schooltijd reed hij ze zelfs nog achterna, want hij wou dat ze op weg naar huis met de fiets voorzichtig waren. Zo was hij steeds bekommerd om het welzijn van de leerlingen. Een oud-leerling vertelde me: ‘Wie in de jaren zestig of begin van de jaren zeventig eens door een leraar naar het bureel van Vic gezonden werd of door hem uit de rijen geroepen werd, wist hoe laat het was en zag de bui reeds hangen. Hij kon zich dan echt kwaad maken, maar anderzijds was het met een gevoelig en koe-kengoed hart. Hij kon nieuwe kansen geven en bij de ouders ook wel eens lachen met de deugnietrijen van hun zoon.’ In die jaren was zijn vakkennis in Helchteren en omgeving al evenzeer bekend. Vic was bijna een studie bureau op zich. Met de leerlingen ging hij elektriciteit leggen in meerder huizen, in gemeenschappen en beginnende bedrijfjes. Bijna alle projecten die men hem aanbood, nam hij aan. Ja, soms was het zelfs wat te veel. Maar hij zag het als een vorm van salesiaanse pastoraal in een nijverheidsmilieu en langs die weg konden zijn leerlingen stage lopen en later ook werk vinden. Duizenden meters buizen en kabels heeft hij met de leerlingen gelegd.

Van 1974 tot 1983 trok hij bijna dagelijks vanuit Helchteren naar Hoboken om er aan projecten te werken in het T.I. en de KIHA. Als assistent van de Hoge School verrichtte hij heel veel werk in het volledig ontwerpen van de elektrische uitrusting van de nieuwe gebouwen, laboratoria, leslokalen en de grote aula. Zo was hij een lichtbrenger van Helchteren tot in Hoboken.

Intussen groeide er een bijzondere band met het rustoord Vinkenhof in Houthalen, vooral omdat daar zijn moeder verzorgd werd. Met woord en daad deed hij er alles voor om het tehuis verder in te richten, te onderhouden en te verbeteren. Met zijn kunde en ervaring hielp hij de geluidsinstallatie en het tv-circuit in het huis tot stand brengen. Zo wou hij de eucharistievieringen nog dichterbij de mensen brengen. Toen hij in 1983 zijn onderwijsloopbaan mocht stopzetten en moeder stierf, bleef hij kiezen voor het Vinkenhof. Hetzelfde jaar werd hij er ook rector.

De volgende jaren kende het zaaigoed van Vic als het ware een tweede oogst. Bij de bejaarden en zieken bracht hij nu figuurlijk licht, 'verlichting en troost'. Hij verzorgde de eucharistievieringen, bracht de communie rond en zalfde zieken. Hij bezocht zijn mensen met een goed woord en een kwinkslag hier en daar. Zo maakte hij de liefde naar Jezus woord voelbaar. Hij zorgde voor de sfeer in het pastorale team, had een goede band met koster en organist, en maakte er vele vrienden. Het deed hem zelf veel deugd en hij kon er samen met zijn mensen van de vruchten genieten bij een smakelijk biertje of een gezellig etentje.

Toen werd Vic tachtig jaar. Om gezondheidsredenen werd het zaaien steeds moeilijker. Geleidelijk sloot de wereld zich voor hem af en het leek alsof hij er helemaal weg van was. Hij werd nu zelf een bewoner van het rustoord die met een warm hart verzorgd werd en zelfs in de watten werd gelegd. Vic aanvaardde het, opgewekt zelfs, met een vleugje humorsoms. Hij was blij wanneer medebroeders hem op feestdagen even terug in de gemeenschap brachten. Zijn tevredenheid drukte hij dan uit door op zijn wijze vurig mee te zingen in de liturgie of het klonk in een verassend en stevig woord tijdens de maaltijd. Meer en meer dementerend had hij nog meer hulp nodig. Hij kreeg die van zijn trouwe mantelzorger en medebroeder, Fons Meuwis. Hij was zijn trouwe gezelschap en

hulp bij het middagmaal; ging met hem op reis naar Maria in Banneux of elders, en keek er op toe of Vic netjes en keurig voor de dag kwam. In naam van Vic en de congregatie zijn wij vandaag het verplegend en verzorgend personeel en onze mantelzorger bijzonder dankbaar. Hun inzet laat iets voelen van wat Jezus ons vroeg: 'Dit is mijn gebod, dat jullie elkaar liefhebben.'

Vorige week werd de ademhaling moeilijker en dinsdag 11. ontving Vic van de medebroeder-aalmoezenier en van zijn mantelzorger het sacrament van de zieken. Enkele uren later zette hij de stap naar de Heer van alle leven. De graan-korrel is nu ten volle gestorven en mag nieuw leven vinden in Gods grond voor altijd.

Vic,
je was een man van het stille en harde werk,
je talenten zaaide je kwistig rond,
zo bracht je letterlijk en figuurlijk licht
in huizen en harten van velen.

Je was de graankorrel
die zich toevertrouwde aan Gods warme hand,
en zich liet vallen
in de vruchtbare salesiaanse aarde
om leraar en gids te worden,
en rijke vruchten voort te brengen
voor en met jongeren
op speelplaatsen en in werkhuisen .

Je was een man van God,
je sprak zijn Woord en brak zijn Brood,
zalfde zijn kleine mensen
en bracht hen samen in de gemeenschap
van het Vinkenhof.

Vic,
vandaag danken we je
om de vele vruchten van je leven
en wij geloven
dat jouw gegeven liefde
voor altijd voortleeft
in de veilige schoot
van Gods warme akker.

Jos Claes
provinciaal

Helchteren
Parochiekerk St.-Trudo
21 april 2007.

Geachte familie van Vic Aerts,
Geachte provinciaal, beste salesianen
en medebroeders van Vic,
Beste vrienden, beste oud-collega's
en oud-leerlingen van Vic,

De technische school van Helchteren was pas enkele jaren gestart, moest het met weinig middelen rooien en had een gebrek aan grondstoffen en uitrusting. Deze school werd kort na zijn ingenieursstudies het werkterrein van pater salesiaan Vic Aerts.

Vanuit zijn studies had hij aandacht voor de technische component van de vorming en voor de noodzaak de leerlingen in contact te brengen met nieuwe materialen en technologieën. Die eerste jaren werkte Vic Aerts hard mee om de groeiende groep leerlingen te voorzien van gereedschappen en van de nodige ruimte om te eten en te werken. Als even later in de school de elektriciteitsafdeling wordt uitgebouwd heeft hij zich hier helemaal voor ingezet. Via zijn contacten met de bedrijfswereld zocht hij de schooluitrusting aan te vullen en te moderniseren en grondstoffen en moderne materialen te bekomen. De uitbouw van een labo sterkstroom in de school was een realisatie om trots op te zijn. Maar hij spande zich eveneens in om schoolopdrachten voor de leerlingen en werkaanbiedingen voor de afgestudeerden bij bedrijven in de regio te verkrijgen.

Toch zal Vic Aerts in de herinnering van de meeste oud-leerlingen en collega's voortleven als de studiefiefect van de school (wij zouden nu spreken van adjunct-directeur). Naast de technische was de menselijke vorming voor hem even belangrijk. Hij wilde een mooie toekomst voor de leerlingen, als vakman en als mens. De begeleiding van leerlingen hield

dan ook niet op bij de schoolbel of de schoolpoort. Vic Aerts was op vele plaatsen, wist veel, kende enorm veel mensen en wie zich niet gedroeg, werd op het matje geroepen. Streng maar rechtvaardig, zo typeren oud-leerlingen en collega's uit die tijd hem. Maar strengheid was niet het doel. Het voorleven en doorgeven van waarden en normen: daar kwam het op aan. Vic Aerts was een man met gezag zowel bij leerlingen als bij leraars. Op deze wijze trachtte hij het motto van Don Bosco – de leerlingen laten opgroeien tot eerlijke burgers en goede christenen – waar te maken in zijn leven en op de school van Helchteren.

Hij was streng en kordaat, maar niet zonder hartelijkheid of jovialiteit. Buiten de lessen en op vrije momenten kon pater Aerts hartelijk bij de collega's scharen. Dan had hij oog en oor voor ieders eigen situatie. Als proost van de chiro wist hij jonge mensen verantwoordelijkheid te geven en bij de kinderen op zondag was Vic Aerts als Don Bosco onder de jongeren. Daar voelde hij zich goed.

In 1974 werd de school in Hoboken zijn werkterrein, maar Helchteren bleef zijn heimat. Persoonlijk heb ik Vic Aerts beter leren kennen toen hij rector werd van Vinkenhof. Hij verscheen geregeld in de school voor drukwerk. Voor zijn senioren was geen inspanning hem te veel. Vic was de lieve pater die bij zijn mensen wou zijn om hen te begeleiden, met hen te spreken, te bezinnen en te vieren.

Pater Vic Aerts is al verscheidene jaren uit het actieve schoolleven verdwenen. Toch stel ik er prijs op, in naam van zijn vroegere collega's en oud-leerlingen en in naam van de schooldirectie, hem te eren om zijn jarenlange inzet voor het Don Bosco Technisch Instituut van Helchteren en voor zijn leerlingen. Twintig jaar lang was hij een bezige bij in en rond de school. Voor velen was hij een voorbeeld van werkijsver en inzet, voor anderen een richtingaanwijzer op hun levensweg.

Pater Vic Aerts, je hebt salesiaans geleefd voor en met de jongeren. Moge Don Bosco je verwelkomen nu je na je lange ziekte eindelijk ten volle mag rusten.

Jos Vrancken,
directeur van het Don Bosco T.I. te Helchteren.

